Як любо відчувать себе дитям,
Коли у тебе ненька Україна!
Їй кожен зобов’язаний життям,
Їй кожен чи за доньку, чи за сина.
Квітчасті луки, кучерявий гай,
Земель її родючих чорноземи,
Блакитно-волошковий небокрай,
Франкові і Шевченкові поеми.
Усе твоє з народження, зі школи,
І цього не забути вже ніколи!
Це все, як ДНК, в тобі навіки,
А в ньому щастя й радості – без ліку!